

DE ONVERNIGTBARE

Boek 3 in de serie De Sleuteldrager
Charlotte de Winter

Hoofdstuk 1

De pijn was ondragelijk, het verdriet scheurde door haar lichaam en brak niet alleen haar hart, maar ook haar geest. Van beide was zij zich niet bewust terwijl ze het uitschreeuwde van frustratie, van pijn en van woede.

Wat wel tot haar doordrong, was de allesverslindende behoefte om haar geliefde terug te krijgen. Om haar naast zich te voelen, te kunnen zien, aan te raken, bij haar te zijn. Zij wilde, letterlijk, hemel en aarde bewegen om haar weer terug te krijgen.

In haar hoofd, in die verwrongen massa, ontstond een plan. Met aanzienlijke moeite kalmeerde ze zichzelf, stond uiteindelijk op van de bank, trok haar dure blouse weer recht, haakte haar haren achter haar oren en zorgde dat haar gouden oorbellen goed zichtbaar waren.

Met op het oog alle controle en het zelfvertrouwen van iemand in haar vooraanstaande positie liep ze doelbewust door haar chique ingerichte huis naar buiten. Ze had geen oog voor de warmte van de zon, de geurende bloemen in haar voortuin en de spelende kinderen van de burens. In haar hoofd bouwde ze genadeloos aan haar nieuwe plan voor de komende zomervakantie. Als ze de tijd zou hebben om haar doel te verwezenlijken. Te vermoorden.

Robyn Ashton keek met genoegzaam neer op het naakte lichaam van de nog slapende Finlay. Het kwam niet vaak voor dat ze hem kon bekijken zonder dat hij terugkeek met een warme of juist geïrriteerde blik in die mooie groene ogen. Ze bewonderde de brede schouders en het slanke maar gespierde lijf.

Ze liet haar vingers zachtjes glijden over de littekens die hij door zijn werk, of door haar, had opgelopen. Op zijn rechterschouder zat een litteken van een mes, op zijn arm daar waar een kogel hem een paar maanden geleden had geschampt. Haar hand kwam stil te liggen op het nog rode litteken van de wond die hij drie weken geleden had opgelopen. De zeventien hechtingen waren er pas vorige week uitgehaald en ze wist dat hij last had van de stijfheid die ermee gepaard ging. Niet dat hij zich daardoor had laten tegenhouden gisteravond en vannacht. Driemaal vannacht.

Ze zuchtte even en bewoog soepel haar schouders naar achteren. Niks zo lekker als goede seks, dacht ze. En grijnsde. Driemaal!

Ze overwoog of ze hem wakker zou maken voor een nieuwe ronde, maar de donkere kringen onder zijn ogen deden haar anders besluiten. Het was een lastige en ingewikkelde

zaak geweest waar hij aan had gewerkt en het had hem gekost. Misschien moest ze hem deze zondagochtend gunnen om eens goed uit te slapen.

Iedere moord waar hij als rechercheur op gezet werd, kostte hem. Zijn mededogen voor de overledenen, voor de familie en zijn grote gevoel voor rechtvaardigheid en het vinden en oppakken van de dader, kostte hem. Hij vond dat normaal, zag het als een onderdeel van zijn werk en maakte slim gebruik van zijn gevoelens om de daders te vinden. Net zoals hij gebruik maakte van zijn scherpe verstand, zijn inzicht en, sinds zes maanden, de gaven en krachten die hij erbij had gekregen.

Na een laatste streling over zijn mooie rug en lekkere kont, trok ze het dekbed over hem heen en liep naar de badkamer om te douchen.

Terwijl de douche op temperatuur kwam, bekeek ze zichzelf in de manshoge spiegel. Ze was ook niet helemaal ongeschonden uit de strijd gekomen. De seriemoordenaar waar haar minnaar achteraan had gezeten, had haar te pakken gekregen. Door de klap op haar achterhoofd was ze bewusteloos geslagen en, niet al te zachtzinnig, meegesleurd. Het was haar geluk geweest dat ze niet in het profiel paste van zijn slachtoffers, anders had het heel erg anders kunnen aflopen. Nu was ze gebruikt als lokmiddel om de rechercheurs, en vooral haar minnaar, naar een bepaalde plek te lokken.

Ze zuchtte en stopte het schuldgevoel dat haar overviel, diep weg. De wond die hij had opgelopen in het gevecht dat daarop volgde, was niet haar schuld geweest. Maar toch. Wat als ze voorzichtiger was geweest? Als ze beter had opgelet? Als ze....

Robyn schudde een keer met haar hoofd alsof ze de sombere gedachten daarmee kon verdrijven. Met een zucht van voldoening stapte ze onder de krachtige straal van de douche. Ze boog haar hoofd naar achteren en liet het warme water over haar haren stromen. Met stevige hand masseerde ze shampoo in haar haar en spoelde het er weer uit.

Ze voelde een koude luchtstroom op haar rug en net toen ze zich wilde omdraaien, gleden er twee mannenhanden via haar heupen omhoog naar haar borsten. Een steek van genot schoot door haar heen en ze kromde haar rug om hem beter toegang te geven. Een warme mond met lichte baardstoppels gleed over haar schouder naar haar kaak.

Finlay Reid genoot van de zachte gladde huid van de vrouw die hij in zijn armen had. Hij rook haar geur, zowel die van haar shampoo als de warme geur van haarzelf. Hij rook ook de geuren die door het open raam naar binnen kwamen, de geur van de aarde die verwarmd werd door de zon, de seringenstruik onder het raam, het pas gemaaid gras en zelfs het versgebakken brood van de plaatselijke bakker verderop.

Hij had zijn recentelijk verworven gaven en krachten vaak en herhaaldelijk vervloekt, maar hij leerde ze nu accepteren en sommigen zelfs waarderen. Zijn verhoogd sensitief vermogen bijvoorbeeld, om dingen te ervaren die een normaal mens niet kon horen, voelen of zien.

Met een bewuste handeling verdiepte hij de aanraking van zijn handen en blauwe vlammetjes van pure energie tintelden over haar lichaam. Hij hoorde en genoot van haar schokkende adem en liet zijn vingertoppen een spoor trekken van haar borsten naar haar navel.

‘Uitgeslapen?’ vroeg ze schor.
